

ΣΦΑΛΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ

Πρόκειται γιὰ μερικὰ σφάλ-
ματα τὰ δύοτα ἐστημειώθησαν
πέρισσα κατὰ τὴν συγκέντρωσιν
τῶν σιτηρῶν καὶ τὰ δύοτα πρέ-
πει ἀπαραιτήτος νὰ ἀποφευ-
χθοῦν ἐφέτος.

Μᾶς γράφει λοιπὸν κάποιος χωρικός: «Πήγα στὰ Μουδανιὰ ἡμέρα Πέμπτη. Η ἀγορά, τὰ καφενεῖα, οἱ δρόμοι ἥσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ γεωργοὺς μὲ τὰ κάρρα τιναὶ καὶ τὰ ζῶα, μὲ αὐτοκίνητα καὶ μὲ ὅ, τι ἄλλο μεταφορικὸ μέσο διέθετε διαθείσ. Τὰ τσιουβάλια μὲ τὰ σιτηρά ἥσαν στοῖβες στὶς γωνίες τῶν δρόμων καὶ στὶς πλατεῖες. Κι' ὅλα αὐτὰ—ἄνθρωποι, ζῶα, γενήματα, μεταφορικὰ μέσου—περίμεναν **σειρά**. Ποιὸς νὰ πρωτοπεράσει δῆμος; Ρωτᾶμε πότε θὰ πάρουμε **σειρά** καὶ μᾶς ἀπαντοῦν: **αὔριο**. Περνάμε τὴν ἐπαύριο, τὴν ἐπομένη, τὴν μεθεπομένη, τὴν παραεπομένη. Τίποτε. Ακόμα δὲν εἶχε ἔλθη **ἡ σειρά μας** —**ἡ «αὔριον»**. Κάποια φορά μᾶς λένε: Σήμερα δὲν θὰ παραλάβουμε, γιατὶ θὰ ἀδειάσουμε τὶς ἀποθῆκες. Τὴν ἄλλην μέραν, οὐδὲν.

λη μέρα ἦταν Κυνικὴ καὶ δὲν
ἔγαγόνταν — ἦταν ἔξαιρεσιμος
βλέπετε. Τὴ Δευτέρᾳ δὲν εί-
χαν μοτδρια γιὰ τὴ μεταφορὰ
ιῶν σιτηρῶν. Τὴν Τρίτη θά-
περναν μονάχα «μαλακά» (;)
σιτηρά. Τὴν Τετάρτη ὅροω-

στησε δὲ ζυγιστής. Καὶ τὴν
Πέμπτη—ὕστερα δηλαδὴ
ἀπὸ ὅκτω (8) ημέρας—
κατωθόμωσαμε ἐπὶ τέλους νὰ
παραδώσουμε. Λιώσαμε μέσα
στὸν ἥμιλο καὶ τὴ σκόνη. “Οσο
ὑποφέραμε γιὰ νὰ παραδώσου-
με τὰ σιτηρά μας στὴ συγκέν-
τωση, δὲν ὑποφέραμε γιὰ νὰ
τὰ θερίσουμε καίτἀ ἀλφονίσου-
με. Ἀγανάκτησῃ ζωντανή.—
“Οπος εἶπα: Πέμπτη μέρα
πήγαμε στὰ Μουδανιὰ,
Πέμπτη μέρα βράδυ φύ-
γαμε—ὕστερα ἀπὸ ὅκτω

μέρες. Καὶ νῦν τὸν μονάχον
αὐτά!... Τίς μέρες ποὺ μέναμε
στὰ Μουδανιά (τέλη Αύγού-
στου) μᾶς αἴσσανε κάτι λιανο-
φυγάλες. Τί νῦν κάμουμε τὰ γε-
νήματά μας; Γιὰ νῦν τ' ἀσφα-
λίσουμε ἡπά τῇ βροχῇ πληρώ-
ναρε δέο δραγμῆς κατὰ σάκκον

άτικα. Τὸ ἄλλο βράδυ ἔσαι
ασε βροχή. Τὰ ἵδια πάλι
ίνε βγάλε. "Ἐξοδα πάνω
ἐξοδα. Χωριστὰ τὰ δικό
καὶ τῶν ζώων μας. Τόκια-
δηλαδὴ μὲ τὸ τσοβάλι.
γίγαμε γιὰ μαλλί καὶ
καμμέ χουρεμένοι"—
λέει καὶ ἡ παροιμία. "Ε-
α καὶ ἡ ἐκτίμηση τοῦ σπιτα-
γίνεται πολὺ πρόχειρα,
ὅλαια καὶ ἀβασάνιστα. Ζη-
δηλαδὴ καὶ ἀπὸ κεῖ καὶ ἀπ-
τίς μεριές. "Ετσι ἡ συγ-
ρωστι μὲ τὶς δυσκολίες καὶ
ἀριές αὐτὲς εἶναι γιὰ μᾶς
ο ἄδωρο—ὅπως λειτουρ-
γήμερα. Γιὰ νὰ εὑρεγετη-
τες ἡμεῖς—ἄν αὐτὸς εἶναι
κοπὸς τῆς συγκεντρώσεως
ρέπει ὅλες αὐτὲς οἱ ἀστέ-
νὰ παραμεριστοῦν, νὰ
οποιηθοῦν. 'Αλλιώς θὰ
γκαστοῦμε νὰ μὴ ξαναπάμε
συγκέντρωση. Θὰ προτι-
τες νὰ τὰ πωλοῦμε στοὺς
δρόνους μὲ 1 καὶ 2 δραχμὲς
α. Θάναι διπλως χωρίς φα-
ρες, ἔξοδα, κόπους, καθυ-
ήσεις καὶ μέσα στὸ χωριό
>.

Είτε από τον Κυριακή και δέν
έργαζόνταν — ήταν ἔξαιρέσιμος
βλέπετε. Τὴ Δευτέρᾳ δὲν εί-
χαν μοτόρια γιὰ τὴ μεταφορὰ
ἰων σιτηρῶν. Τὴν Τρίτη θά-
περναν μονάχα «μαλακὰ» (;)
σιτηρά. Τὴν Τετάρτη ἀρρώ-

στησε δὲ οὐγιστής. Καὶ τὴν Πέμπτη—**ὕστερα δηλαδὴ ἀπὸ ὄχτω** (8) **ἡμέρας**—κατωρθώσαμε ἐπὶ τέλους νὰ παραδώσουμε. Λιώσαμε μέσα στὸν ἥλιο καὶ τὴ σκόνη. “Οσο ὑποφέραμε γιὰ νὰ παραδώσουμε τὰ σιτηρά μας στὴ συγκέντρωση, δὲν υποφέραμε γιὰ νὰ τὰ θερίσουμε κατὰ ἀλωνίσουμε. Ἀγανάκτησῃ ζωντανή.—“Οπος εἴπα: **Πέμπτη μέρα πήγαμε στὰ Μουδανιὰ, Πέμπτη μέρα βράδυ φύγαμε—ὕστερα ἀπὸ ὄχτω**

μέρες. Καὶ νῦν τὸν μονάχα αὐτά!... Τις μέρες ποὺ μέναμε στὰ Μουδανιά (τέλη Αύγουστου) μᾶς πιάσανε κάτι λιανοφυγάλες. Τι να κάμουμε τὰ γε γήματά μας; Γιὰ νὰ τ' ἀσφαλίσουμε μὲν τὴ βροχὴ πληρώνει μέρος δραματικός κατὰ σάκκον

ΑΠΟ ΤΟ ΆΛΛΟ
ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ
ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

| ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

Η ΣΥΚΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΤ ΦΥΣΗ ΤΗΣ

ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

νίασμα» της θάλασσας...
Προχωρεῖς. Μιὰ σειρὰ βούνων
βεβιλικῆς ἀγορότητας προβέλει στὰ
μάτια σου.

τὰ ὑπέροχα ψάρια της, μὲ τὸ δάφνον
καὶ διαλεκτὰ φροῦτα της, μὲ τοὺς
πρόσχαρους ἀνθρώπους της.
* * *

Δὲν εἶναι ἔογο τέχνης αὐτὰ τὰ
βουνά, οὔτε προϊὸν καλωσύνης καὶ
μακαριότητα: Εἶναι ἔογον θυμοῦ.
Πιὸς διαβούλος ἐνόγλησε τὸν παιάνιον
θι δημιουργὸν μέχρι τοῦ σημείου
νὰ τὸν ἀναγκάσει ν' ἀρπάξει τὸ
πρῶτο πελέκι ποὺ βρῆκε μπροστά
του καὶ νὰ κόψει αὐτὰ τὰ βουνά
μανοκοπανιᾶς, ἀπὸ τὴν κορφὴν ὡς
τὶς φίλες; Μαζεύεται—λιγάνεται ἡ
ψυχή σου μόλις τὸν ἀντικρίσεις.

“Η σκηνοθεσία μένει πάντα ἦ
δικα τὸ φερεοῖδοι ἀλλίσει. Ω;
τώρα τὶς ἐντυπώσεις μᾶς τὶς πι-
σείχε ἡ φύση, τὸ τοπίο—τὸ ἄγιον
καὶ ἐπιβλητικὸ μεγαλεῖον. Τώρα
μᾶς τὶς δίνουν οἱ ἀνθρώποι—το-
πίο κι' αὐτὸ πολύχρωμο, πολυσύν-
θετο, φουτογραφικό. Τὸ φυσικὸ
περιβάλλον, θαρρεῖς, πώς δὲν ἐπέ-
δρασε ἀπάνω τους. Η τραχύτητα
τοῦ τοπίου... μαλάκωσε τὶς καρδιέ-

‘Η βουνοσειρά ἀρχίζει—κόφτεται εἰς αἱ οὐρανολέξια—ἄποτομι μὲν θερόπατη βγάζει ποὺ κατεβαίνουν κάμπτα χωδὶς τὴν προσαμφορτεον κλίσην τοῦ ἐδάφους. Ποὺ καὶ ποὺ των. Εἶναι δέλτοι ἀνθρώποι ἀνοιχτό καφδοι, γλεντζέδες, χροατιζόντες, πρόσχαροι. Καὶ προσκυνοῦν καὶ λατρεύονται δύοιτων ἔνα—τὸν Ὄδιο—Θεό: τὴν δούλειά τοῦ Δουλεύοντα

κλιση του ευαφονις. Ήσυ ων κων
άνάμιστι ἀπ' αὐτὰ τὰ βουνά καὶ
μέσι σε ἄγριες κατάφυτες χαρά-
δοες, βλέπει κανείς βοσκὲς καὶ πιὸ
κάτω μέσα στὴν πεγαλίτερη χιούσ-
δου ποὺ ἀφήνει ἔναν καταπράσινο
λοφίσκο ν' ἀναδύεται ἀπὸ τὰ σπλάγ-
χα της, βλέπει κανείς ἔνα κατά-
λευκο χωρὶς ποὺ μνᾶζει σὰν ἀτο-
νῆ μινιατούρα τῶν Ἀγιοστίκων Μο-
νῶν. Αὐτὴ εἴναι η Συνιά...
Πεντακόσια τόσα σπίτια ἔκει ἀ-
πάνω, μέσι στὴν διγυώτερη φύση,

πάνω σέγκρεμνούς ποὺ δὲ Ὅψιστος τοποθέτησε σὰν ἀπειλητικὸν δόρον οὐδανοῦ καὶ θάλασσας, ἔχουν καταφύγει γιὰ νὰ παραδοθοῦν στὴ λατρεία... τὴς κρατικῆς λῃστικῆς καὶ ἀδιαφορίας (γιὰ νὰ κόψουμε κι' ἡμεῖς τὸν ωμαντισμό μας αἴτιο ποὺ μᾶς ἐνέπνευσε τὸ μεγαλότερο τιτιό τῆς Σιδωνίας).

Τέτοτε ἄλλο δὲν γενιᾶ σερὸ δέος στὴν ἀδύναμη ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο ἡ ἀγοράτη μᾶς φύσης ποὺ τὸν κατεβάζει, ποὺ τὸν ἀποδείχνει ἀτομίδιο δειλὸ καὶ ἀνήμπτορο νὰ τὴν ἀντικρύσῃ. Μέσω σὲ τέτοιου φύση ποὺ χειμῶνα—καλοκαίρι τὴ δέρνουν ἵσχυροι καὶ ἀτονοὶ ἀγέρηδες, δὲνθιώποτος μικροί νει, γίνεται ἀσήμαντη μονάδα, εὐτελές καὶ ἀδύνατο δν.

τελεῖ καὶ πονοῦ οὐ.
Ἐδῶ τὰ βράχεις αἱ βιθίζονται απὴν
θύλασσα σὲ βάθος ποὺ φτίνει, θαρ
οῶ, τὶς ἐκαὶ δόγυες καὶ βιθίζον
ται ἀπότομο. Δέν υπάρχουν φιλί
τερού σὲ εοῦτο τὸ μέρος καὶ τὸ βι
λόφι μπορεῖ μᾶς χαρά νὰ πλευρίσει
απὰ βοάγεια.

οτια ρράχεια.
'Αλλά οι χαράδρες, οι ἀπότομες κοημώνεις κοφές κατεβάζουν τις πιο ἄγριες σπηλιάδες. Οι σπηλιά δες αὐτὲς κατεβάνουν κάθετα μὲ δρυῆ καὶ ουτιδώνουν τὰ τερά καὶ τ' ἀνατίριψόν τι, τ' ἀλκαρώνουν, τὰ κάνουν ν' ἀρρέζουν, νὰ ἐμιηνεύσουν, νὰ ἐκρήμουν τὸν αἰώνιο θηρό ποὺ ἔχει ταῦτα φυσεῖ σὲ τοιο τὸ μέρος. Κι' ὁ «Κονφός» κάτω—μακρύτερο—μονυκέζει Τὸ ἄγριο κέμα δέρνει τὰ ἄγρια βρύειδικοὶ ἀπὸ μένα. Οἱ ἑγάστοτε Νομοκτηνάιροι Χαλκιδικῆς κάθε λίγο ἐξαποστέλλουν ἀναφορές στά ν πονηρεία καὶ συνιστοῦν στοὺς ἀρμοδίους τὰ ἐνισχύουν τὴν προστάθεια αὐτῇ τῶν κυτοίσκων Συλλᾶ; καὶ νὰ φροντίσουν νὰ διαδοθεῖ ἡ οὐάση τῶν βιωδῶν τῆς σ' δλόκλη-οη τῇ Χαλκιδικῇ καὶ πιὸ μακρανάκόμα. Θέλει νὰ κερδίσει πολὺ ἀπ' αὐτῷ καὶ ἡ κτηνοτροφία καὶ ἡ γεωργία. Καὶ χθὲς ἀκόμα ὁ περιοδεύοντας ἀνὴρ τῶν Μαγεδονίας και Θου-

κεια του.
Κι ή Συκιά διόδοστη, χειρούμενη, πολιάρχολη, ἐπιβλητική ὅποι
δέχεται τούς ξένους της ποὺ δὲν
φοβοῦνται τις ἀγριοτελείς της καὶ
τούμουν τὸν τὴν ἐπιτειρθοῦν. Τὸν
διποδέχεται μὲ τὴ δρασιά την, μὲ
δευτερά τὴν Μακεδονία καὶ Θραι-
κη Δευτερῆς τῆς Ἀργοτικῆς;
Τριτερέης κ. Λαμπρόπουλος σὲ δη-
λώσεις του πρὸς τοὺς δημοσιογρά-
φους ἔτοντος τὴν ἀνάγκην τῆς δια-
δότεως τῶν βωδιῶν τῆς; Συκιάς σ'
(Συνέχεια εἰς τὴν ἄλη σελίδα)

